

TRẦN LỄ PHỤC-SANH

(Tặng các bạn thanh-niên bấy lâu khinh-lờn lòng nhịn-nhục của Chúa)

— TIN ơi, dậy chưa? Chà! Ngủ dữ vậy!

Liên vừa đập cửa, vừa gọi gấp-rút. Tin dậy rồi, nhưng chưa lên tiếng đáp lại, vì trong lòng từ bữa qua đến nay có một sự vật-lộn dữ-tợn.

— Này «ông Tin - Lành» ơi, ông đương cầu-nguyện hay đọc Kinh-Thánh đây? Anh em đợi một mình ông.

Phát quyết-liệt đã đến, và Tin chịu thua, mở cửa đón Liên vào.

Tin là con ông chấp-sự Mùi. Sau khi thi đậu Sơ-học Pháp-Việt, Tin được cha mẹ cho ra học trường Cao-dẳng Tiểu-học ở một tỉnh lớn. Các bạn phải biết ông bà Mùi chịu hi-sinh bao nhiêu để Tin có thể theo học gần bốn năm rồi, ăn-ở trong trường. Cô Thân, em Tin, cũng phải thôi học để có đủ tiền nuôi Tin. Cha mẹ cũng mong Tin thi đậu bằng Cao-dẳng Tiểu-học, rồi sẽ dâng mình vào học trường Kinh-Thánh để mai sau đi rao-giảng Tin-Lành.

Mỗi khi gửi thư cho Tin, ông bà Mùi chẳng hề quên khuyên-bảo con phải siêng-năng cầu-nguyện, đọc Kinh-Thánh, đi nhà-thờ và làm chứng cho Chúa. Ba năm trước, Tin vẫn đứng vững-vàng cho Chúa, mặc dầu anh em bạn hết lời chế-nhạo. Họ gọi Tin là «ông Tin-Lành.»

Ma quỷ biết Đức Chúa Trời sẽ đại-dụng Tin, nên nó dùng đủ cách hại Tin. Bạn bè rủ Tin đi coi chiếu bóng, đi coi hát, Tin đều chối-từ. Sau-cùng họ rủ Tin đi coi đá banh (bóng tròn). Tin nghĩ rằng sang Chúa-nhật đi thờ-phượng Chúa rồi, thì buổi chiều đi coi một cuộc đấu thể-thao giải-trí cũng không sao. Tin đi coi, thấy hay, thấy

vui, thấy hoạt-động, thấy những người đá giỏi được hàng mấy ngàn người vỗ tay khen-ngợi, thì cũng muốn đá. Tin bèn nhập-đội banh của nhà trường. Sẵn sức khỏe, Tin tập rất mau tiến-tới và được cử đứng hậu-vệ (arriere), rồi được cử làm thủ-quân. Đội banh của trường Tin đi đấu với đội banh của nhiều trường khác, và lần nào Tin cũng trở tài và được khen-ngợi. Tin sung-sướng lắm; lương-tâm yên-ổn và cũng lần lần chai-lì. Thỉnh-thoảng có cuộc đấu banh sáng Chúa-nhật, thì Tin không dự vì phải đi nhà-thờ. Tốt lắm, nhưng...

...Nhưng sau nhiều cuộc đấu lạc-lửa, đội banh trường Tin được vào chung-kết giải quán-quân học-sanh. Trận đấu rất long-trọng này nhằm buổi sáng Chúa-nhật lễ Phục-sanh b.

Thật là khó-khăn. Ông bà chấp-sự Mùi đã gửi thư bảo Tin phải về nhập ban Thanh-niên và giúp việc chứng-dọn nhà-thờ. Về để tôn-vinh Đấng Christ phục-sanh chẳng? Ở để dự cuộc đấu banh chẳng? Hai ý-nghĩ ấy cứ vật-lộn nhau trong trí-óc, trong lòng-dạ của Tin. Vâng lời cha mẹ chẳng? Nghe theo lời bè-bạn chẳng? Mà còn tiếng vỗ tay khen-ngợi, ôi, tiếng vỗ tay mà Tin thêm-khát và mong-đợi? Còn lúc bóng rỗi, thủ-quân Tin vào lãnh giải giữa muôn ngàn tiếng hoan-hô?

Kết-cục Tin nghe theo tiếng gọi của danh-tiếng, bèn mượn cô gái kỳ lạ mà không về nhà cha mẹ trong lễ Phục-sanh. Nhưng Đức Chúa Trời h cáo-trách Tin không ngừng. Nhưng câu Kinh-Thánh mà Tin đã học thuộc lòng cứ nhắc đi nhắc lại trong óc Tin. Nào «trước bết hãy tìm-kiếm» trước Đức Chúa Trời và sự công-báo của

Ngài» (Ma 6: 33). Nào «chớ yêu thế-gian, cũng đừng yêu các vật ở thế-gian nữa; nếu ai yêu thế-gian, thì sự kính-mến Đức Chúa Trời chẳng ở trong người ấy» (I Giăng 2: 15). Nào «Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh-dề đâu vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy. Kẻ gieo cho xác-thịt, sẽ bởi xác-thịt mà gặt sự hư-nát; song kẻ gieo cho Thánh - Linh, sẽ bởi Thánh-Linh mà gặt sự sống đời» (Ga-la-ti 6: 7, 8). «Tiền công của tội-lỗi là sự chết» (Rô-ma 6: 33).

Liên bước vào, thấy Tin buồn rười, thì vỗ vai nói rằng:

—«Ông Tin-Lành» sao mà buồn vậy? Gần tới giờ rồi.

Lúc này cái tên «ông Tin-Lành» không còn có vẻ giễu-cợt như trước, vì Tin đã «chóa» theo chúng-bạn một đôi phần. Tin bận quần-áo thể-thao, đi giày, rồi cùng bạn đồng-đội ra đi với sự ủng-hộ của tất cả anh em một trường.

«Lên khỏi mồ-mả, Ngài lại sống!

«Có sự thắng trận hơn người nghịch cùng Ngài...»

Họ đi qua nhà-thờ Tin-Lành ở tỉnh đó. Tiếng hát ngợi-khen Đấng Phục-sanh vang - lừng bên tai Tin. Đức Thánh-Linh cáo-trách Tin. Lương-tâm cắn-rứt Tin. Lời Kinh-Thánh như gươm hai lưỡi đâm vào lòng Tin. Tin còn kịp thì-giờ vào nhà-thờ để thờ-phượng Chúa. Đó là một dấu-hiệu ăn-năn rất đáng quý. Nhưng Tin như con cọp mắc lưới, không sao gỡ mình được, bèn thổ dài mà đi qua nhà-thờ. Tin cảm thấy trong lòng rằng mình sắp gặp sự gì kinh-khiếp lắm. Nhưng Tin cứ chịu thua.

Cuộc đấu banh sôi-nổi lắm. Tiếng vỗ tay, tiếng hò-hét vang-lừng. Tin đứng hậu-vệ, một chỗ quan-trọng, mà như người mất trí. Tin chỉ nhìn

với những câu Kinh-Thánh dứt khúc: «Tiền công của tội-lỗi là...» «Chớ yêu thế-gian...» «Chớ hề dối mình...»

Bên địch tràn sang mạnh-mẽ, ghi một bàn vào lưới của trường Tin. Những tiếng vỗ tay vang-dậy, những tiếng la-ó, chề-giễu Tin làm cho Tin tỉnh giấc. Đội ban của Tin thua sao? Tin chỉ nghĩ như vậy, chớ không nghĩ đến sự thua đời đời đang đợi-chờ mình.

Tin bèn đổi chỗ, lên chạy trung-phong (*avant centre*), quyết gỡ danh-dự cho trường mình và nhứt là cho mình. Tin sông-pha như con sư-tử khát máu, và chỉ trong năm phút đã gỡ hòa. Tiếng vỗ tay vang-dậy ngợi-khen Tin. Càng hăng-hái, Tin quên hết, quên hết. Tin được banh của bạn chuyển cho, bèn đá bổng, đường banh đẹp mắt lạ-lùng, rơi vào góc thành bên địch. Thủ-thành bắt được, vừa tung lên đá hết sức mạnh, thì Tin văng mình vào. Trái banh trúng ngực Tin dội lại vào lưới. Một sự thắng vẻ-vang. Tiếng vỗ tay và hò-hét cũng dậy dất. Nhưng, tai-hại thay!...

...Nhưng, tai-hại thay! Mũi giày của thủ-thành cũng đụng rất mạnh vào bụng Tin, và Tin té sấp như trái vả rơi trước gió lốc. Cả sân banh nào-loạn; viên thầy thuốc chạy ra cấp-cứu. Máu trào ra nơi miệng Tin, và Tin nằm bất-tĩnh, lịm lẩn lẩn. Tin chết.

Ồi! Tin chết, chịu thất-bại đời đời vì đã khinh-lờn tiếng nài-nỉ của Đức Thánh-Linh. Tin chết, để lại sự hổ-nhục cho gia-đình và Hội-Thánh.

Hỡi các bạn thanh-niên, có ai trong vòng các bạn đương khinh-lờn Đấng Thánh, để rồi chuốc lấy sự chết như-nhuốc trước mặt Ngài chẳng? Hãy nhớ rằng có nhiều đấng vô-tội, có phép làm, nhưng nếu các đấng đó chiếm chỗ của Đức Chúa Jê-sus-Christ trong đời ta và lòng ta, thì nó trở thành tội nặng

SỰ CỨU-RỒI

TRUYỀN-ĐẠO VÕ-NGỌC-KỶ

*«Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại... tha tội được... lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công-bình»
(Công-vụ 13: 37-39)*

VẤN-ĐỀ tối-quan-hệ cho nhơn-loại phải giải-quyết ngay, không phải ở trong phạm-vi chật-hẹp là: ăn, uống với mọi sự nhu-cần cho cuộc sinh-tồn ở đời hiện-tại; nhưng là vấn-đề vượt quá cõi thiên-nhiên, tương-quan đến cõi siêu-hình và tương-lai mà mỗi cá-nhân phải tự giải-quyết ấy **SỰ CỨU-RỒI**.

Chúa phán: «Trước hết, **HÃY TÌM-KIẾM** nước Đức Chúa Trời và sự **CÔNG-BÌNH** của Ngài, thì Ngài sẽ **CHO** các ngươi mọi điều ấy» (Mat. 6: 33). Xin qui độc-giả đừng tự-phụ, ý-lại nơi các tôn-giáo mình đương có; nhưng hãy định-tâm suy-cứu cho tường-tận cái **CHÂN-LÝ**, cái:

BÍ-QUYẾT CỦA SỰ CỨU-RỒI

Muốn biết cái bí-quyết ấy, ta cần phải suy-cứu cho ra Đấng nào có quyền bắt tội? Lẽ tất-nhiên, loài người mắc tội **CHỈ** với Đức Chúa Trời và cũng **CHỈ** có Đức Chúa Trời là Đấng có quyền thưởng phạt. Thế thì, ngoài Đức Chúa Trời ra, còn ai có quyền tha tội? Vì có nhơn-loại vô-quyền tự-cứu vô-phương khả-dã, nên bởi sự yêu-thương vô-hạn của Ngài đối với loài người, Đức Chúa Trời lập **CHỈ** một phương-pháp để giải-cứu chúng-sinh, «**Vì chẳng có sự cứu-rỗi trong Đấng nào khác... ở dưới trời... cho loài người... nhờ đó mà được cứu**» (Công 4: 12). Phương-pháp ấy là: «**Đức Chúa Trời là Đấng (Jésus, Con độc-sinh của Ngài) VỒN CHẶNG BIẾT** tội-lỗi **TRỞ NÊN** tội-lỗi **Vì** chúng ta, bầu cho chúng ta **NHỚ ĐẶNG** đó mà được trở nên sự công-bình của Đức Chúa Trời» (II Cô 5: 21).

Jésus-Christ vốn là Đức Chúa Trời

toàn-ái, vì muốn tử-độ nhơn-giáo, Ngài phải trở nên người, gánh tội thế cho người; thậm-chí Ngài chịu hi-sinh trên Thập-giá chịu chết như một tội-nhơn, đặt làm phu-phĩ sự công-hình mà Đức Chúa Trời đòi nơi loài người. Nếu Cứu-Chúa vẫn cứ chết và vẫn bị niêm-phong trong mồ-mả, thì lẽ dĩ-nhiên Ngài vô-quyền chùng-cứu, dù giáo-lý của Ngài tuyệt-đối vô-song. Lại nếu vậy thì Tin-Lành cũng không cần phải rao-giảng cho ai, vì chính vị giáo-chủ còn bị sự chết tri-phục mà mà vô-quyền tự-cứu, thì còn mong sẽ cứu được ai?

Song vinh-diệu thay! Jésus-Christ đã phục-sanh! Sự chết không thắng được Ngài, vì Ngài là Đức Chúa Trời Toàn-năng, và đó cũng là **BÍ-QUYẾT CỦA SỰ CỨU-RỒI TRỌN-VIỆN**, lại đó cũng là:

LINH-LỰC CỦA SỰ CỨU-RỒI

Loài người đương bị áp-chế bởi một năng-lực vô-hình, giày-vò, dầy-dọa một cách quá tr-tân-nhân, khiến làm biết bao điều-phong bại-lục, thậm-chí chối Đấng Chủ-lê của vạn-vật và phạm-thương cùng Ngài. Dù có luân-lý rất thuần, trí-thức tối-cao, nhưng vẫn vô-quyền cải-cách tâm-linh đã hư-hoại. Năng-lực vô-hình ấy là tội-lỗi cai-trị trong bản-ngã, nên dù các lễ-nghi hình-thức phiền-phức đến đâu, các cuộc tụng-niệm, ép-xác, kiêng ăn được cô-vô đến ngần nào, cũng không thể thay-đổi cái lòng gian-ác tối-tâm ấy được.

Đấng Christ phục-sanh đã đem lại cho nhơn-loại một sự **CỨU-RỒI** trọn-vẹn, có linh-lực phi-thường và bất-diệt, tức là «**Thánh-Linh sự sống...**

luông-tha... khỏi luật pháp của sự tội và sự chết» (Rô 8: 2). «Đức Chúa Jê-sus-Christ đã đến trong thế-gian để cứu-vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc-chắn, đang đem lòng tin trọn-vẹn mà nhận lấy» (1 Tim. 1: 15). Ngài lấy lòng thương-xót cả-thể khiến chúng ta lại-sanh dựng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jê-sus-Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trồng-cây sống» (1 Phi 1: 3). Biết bao người đã nhờ linh-lực của SỰ CỨU-RỒI này mà thoát-ly quyền-phép của sự tối-tâm và tội-lỗi. Hỡi quý-độc-giả yêu-dầu ôi! Đừng lưỡng-lự, trễ-nại, và cũng không nên ôm lòng cố-chấp-nữa, nhưng hãy mau mau tìm:

PHƯƠNG-PHÁP NHẬN SỰ CỨU-RỒI

Một bệnh-nhơn muốn được lành-mạnh, cần phải nhận biết và khai rõ bệnh của mình cho lương-y thế nào, thì một tội-nhơn muốn được giải-cứu cũng cần phải nhận-biết tội-lỗi luôn với sự vô-quyền lực của nó và vô-phương-khả-lão của mình thế ấy. Không một ai tránh khỏi sự nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời, vì Kinh-Thành chép rằng: «Chúng ta thấy đều phải: ưng-hầu trước tòa-án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận-lành tùy theo đều thiện hay đều ác mình đã làm lúc còn trong xác-thịt» (II Cô 5: 10). Như vậy thì chúng ta chắc-chắn sẽ phải gặt lấy đều mình đã gieo. Song, tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài không nề nề cho loài

người bị trầm-luân nơi khổ-hải, nên Ngài đã lập một phương-pháp để cứu độ nhơn-gian bởi Con độc-sanh của Ngài thay ta chịu hết mọi khổ-linh mà đáng lẽ tội-nhơn phải chịu. Bây giờ không cứ ai muốn được cứu, hãy nhận lấy phương-pháp ấy, hãy ăn-năn mọi tội-ác mình đã làm, hãy quyết đoạn-tuyệt với cuộc đời tối-tâm mà bấy lâu mình đã mài-miệt đến nỗi quên cả tương-lai, chỗi-bỏ Đức Chúa Trời hằng sống hãy nhận Chúa Jê-sus-Christ là Cứu-Chúa duy-nhất của đời sống mình, «thì Ngài ban cho quyền-phép trở nên con-cái Đức Chúa Trời» (Giăng 1: 12).

Trước khi đứng hát, một lần nữa tôi xin liệt-qui độc-giả hãy định-tâm suy-gẫm đến sự yêu-thương tuyệt-đối, lòng nhân-nại, khoan-dung vô-hạn của Đức Chúa Trời đang mong-đợi sự quả quyết của qui độc-giả, vì Ngài «không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn-năn» (II Phi-e, 3: 9). Hãy dẹp-bỏ hết các định-kiến sai-lầm, lòng nệ cố lực, luôn với tất cả mọi trở-lực đương ngang qui độc-giả gặp được Đức Chúa Cha từ-ai. Bởi ngoài phương-pháp CỨU-RỒI của Ngài, loài người đàn-phái chịu hậu suốt cả một tương-lai vô cùng-lặn, nhưng, may thay, Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại...tha tội được...lại nhờ Ngài mà hề ni tin thì được xưng công-bình.»

ĐẦU-ỐC VÀ ĐẦU GỐI

Có nhiều trường đào-luyện đầu-ốc, nhưng có ít trường đào-luyện đầu gối. Đầu-ốc mở rộng mà đầu gối không quen qui trước mặt Đức Chúa Trời, ấy đó là con đường dẫn nhiều người đến chỗ hội đạo, kiêu-ngạo và sa-ngã kinh-khiếp.

Này đây con đường của bậc lãnh-tự thiêng-liêng: «Sáng hôm sáu, trời còn

mờ-mờ, Ngài chớ dậy, bước ra, đi và nơi vắng-vẽ, và cầu-nguyện tại đó (Mác 1: 35) Anh em muốn trở nên bậc lãnh-tự trong công-việc Đức Chúa Trời chăng? Hãy qui gối trước mặt Đức Chúa Trời cho lâu, cho nhiều, hãy thiết-tha cầu-nguyện, hãy chiế-dẫn trong sự cầu-nguyện. Ôi! Có lời cầu-nguyện của người đã đi phục Chúa là đáng kể!